

MARJAN VAN DEN BERG

Sanne

**BAAMBRUGGE
GROTE LETTER BIBLIOTHEEK**

Het is die likeur. Twee likeurtjes maar. Mijn hemel, wat een hoofd. Kloppen, bonzen, een machinefabriek is er niets bij. Een haastige blik op de wekkerradio: verdorie, al acht uur!

‘Frank, ben je wakker,’ port ze naast zich. Frank keert zich halfbewusteloos op zijn rug en produceert een diep snurkgeluid.

‘Je moet over twee uur inchecken op Schiphol. Kom op!’

In de keuken slikt Sanne moeizaam twee pijnstillers door. Aan het gemopper in de slaapkamer boven hoort ze dat Frank inmiddels op volle toeren probeert zijn spullen bij elkaar te zoeken. Routineus besmeert ze een stapel boterhammen, zet koffie en thee en vult de kattenbrokken bij.

‘Op de automatische piloot, Moortje,’ mompelt ze als ze de kat aanhaalt, die driftig rondjes draait om haar benen. Duf laat Sanne een plakje worst voor zijn neus vallen. ‘Niet aan de baas vertellen,’ knuffelt ze de tevreden knorrende slokop.

Wichard ploft op een stoel. In onderbroek en een vaal T-shirt met de veelbelovende tekst: 'Stuk.'

'Morgen mam.'

'Jochie. Ga je aankleden. Tanden poetsen. En trek een schone broek aan. Heb je je schooltas al ingepakt? Ik kan er wel een bandje van laten maken.'

'Ja ma, zo.' Wichard gaapt en krabt zich uitgebreid op zijn borst. 'Is er al thee?'

Tegelijkertijd klinkt boven een woest gebrul.

'Pak zelf even. Ik moet naar boven.' Sanne rent. In de slaapkamer ligt Frank op zijn knieën voor de commode. Hij graait in de la en gooit het ene shirt na het andere op de vloer. De twee koffers op het bed zitten al behoorlijk vol.

'Het is hier een bende,' foetert Frank. 'Dat hemd. Waar is dat hemd!?'

'Welk hemd?'

'Die blauwwitte streep.'

'Jee Frank, dat had je gisteravond aan. Dat zit in de was.'

'Dat moet mee. Was het dan even,' eist Frank.

Er zijn maar weinig mannen die gezag uitstralen terwijl ze niets anders dragen dan sokken.

‘Ik geef het zo wel mee. Dan kun je het daar laten wassen,’ sust Sanne en aait hem even over zijn rug. ‘Gezellig was het gisteravond, hè Frank?’ Nog even proberen die stemming terug te halen. Straks is-ie weg.

‘Ik dacht dat ze nooit zouden opstappen. Wat kan jouw zuster zeuren zeg,’ antwoordt Frank.

Het was toch gezellig. Hij heeft zitten gieren van het lachen met zijn zwager. Aan het eind hebben ze nog tweestemmig gezongen. ‘Ik zit hier in m’n eentje kerst te vieren...’ Pffff, zeg maar niks, denkt Sanne. Frank is altijd kribbig op de dag dat hij weer moet vertrekken. Tijdens de snelle douche voelt ze hoe de pillen beginnen te werken. Langzaam zakt de hoofdpijn tot een aanvaardbaar niveau. ‘Twee maanden rust,’ soest ze met haar gezicht onder de warme straal. Ze schrikt ervan. Snel afdrogen maar. Beetje oogschaduw, wat mascara, spijkerbroek, die lekkere zachte ijsblauwe wollen coltrui aan en naar beneden. Ze kriebelt Frank aan de ontbijttafel even in

zijn donker krullende nekhaar.

‘Zul je je gedragen, daar? Ouwe baggeraar van me.’

Een kus in zijn nek. Frank bromt wat.

‘Slecht humeur?’ informeert Wichard, inmiddels iets toonbaarder en frisser.

‘Moet jij niet naar school?’ vraagt Frank. Wichard staat slungelig op van tafel.

‘Je begint je vader in te halen,’ zegt Sanne vertederd, als zij haar veertienjarige zoon naast zijn vader ziet staan.

‘Ik sla hem met één klap onder tafel,’ pocht Frank, dubbel zo breed.

‘Nou pa, de mazzel.’ Wichard port Frank vriendschappelijk tussen zijn ribben.

‘Let een beetje op je moeder,’ zegt Frank en geeft hem een onhandige zoen.

‘Nou doe,’ zwaait Wichard. Voor het keukenraam kijkt Sanne hem na.

Als hij de schuur uitkomt met zijn crossfiets, zwaait hij nog even naar haar.

Frank is alweer naar boven en Sanne ruimt snel de ontbijtboel in de vaatwasser.

Een halfuur later rijden ze samen het dorp uit op weg naar het vliegveld.

‘Denk je aan me als je straks in het

vliegtuig zit?’

‘Ik denk altijd aan je.’

‘Dat bedoel ik niet. Ik bedoel dat gesprek. Die sollicitatie zeg maar.’

‘Oh, dat schoonmaakbaantje? Nou, daar zou ik me maar niet druk over maken.’

Ze zwijgen. Sanne voelt de vage hoofdpijn aanzwellen. Wat meer belangstelling zou toch leuk zijn? Waarom is hij verdorie nooit geïnteresseerd in wat zij doet?

‘File. Ook dat nog.’ Frank draait verwoed aan de knoppen van de autoradio. ‘Hoe laat is het?’

‘We hebben nog tijd zat,’ zegt Sanne en legt een hand op zijn knie.

‘Die laat ik er mooi niet tussen,’ en verbeteren schuift Frank zijn voorbumper bijna tegen de trekhaak van de auto voor hem. ‘Asocialen. Ze weten al een kilometer geleden dat ze deze afslag moeten hebben.’

‘Wind je toch niet zo op. Wil je een pepermuntje?’ Sanne rommelt in haar tas. Er komt weer vaart in de rij.

‘Negen uur. Radio nieuwsdienst ANP,’ klinkt een stem uit de luidspreker.

Om halftien staan ze in de vertrekhal van

Schiphol.

‘Ga nou maar alvast. Ik word zo wee van dat gezwaai,’ zegt Frank. Sanne zoent hem op zijn wangen.

‘Dag jongen. Bel je gauw? En schrijf je terug?’

‘Ja, ja.’ Frank wordt ongeduldig. ‘Ga nu maar. Denk eraan dat je moet tanken.’

Terwijl de elektronische deuren openschuiven, draait Sanne zich nog even om. Frank staat bij de balie. Hij kijkt niet meer naar haar. Twee maanden baggeren voor de boeg. Twee maanden in de tropische hitte. Twee maanden mannentaal en mannengrappen. Sanne slikt. Weer geen knuffel gehad. Weer geen vriendelijk woord. Ze zou eraan gewend moeten zijn, zo langzamerhand. Kop op. En neuriënd loopt ze naar het parkeervak waar de auto staat.

Eenmaal terug in het dorp, tankt ze bij de plaatselijke garage. ‘Vol graag, Jaap,’ zegt ze tegen de eigenaar.

‘Super hè? Mooi weertje, voor de tijd van het jaar.’ ‘Het kon wel eens gaan vriezen,’ overpeinst Sanne met de garagehouder. ‘Jij gaat toch niet over op zelfbediening hè, Jaap?’

‘Nee hoor, geen sprake van,’ weert de man af. ‘Dat loont hier in het dorp niet. Ik heb alleen maar vaste klanten. Waaronder jij natuurlijk.’

‘Ik rij er kilometers voor om als het moet,’ bekent Sanne. ‘Als ik tenminste rij, want ik pak liever de fiets. En zo’n pomp slaat bij mij om de haverklap af en dan zit er nog maar een paar liter in.’

‘Ieder zijn vak,’ lacht de man.

Als ze even later de auto voor de deur parkeert, weet ze zeker dat ze voorlopig niet meer in dat onding zal stappen. De autosleutels gaan in het tafellaatje. Ziezo. Even naar boven om de bedden recht te leggen en de ramen open te gooien. Net wanneer ze de stapel overhemden die Frank niet heeft ingepakt op het bed gooit om ze weer op te vouwen, gaat de telefoon naast het bed.

‘Sanne Molenaar.’

‘San, met Frank. Heb jij dat overhemd nog in mijn koffer gedaan?’ O hemel. Nee. Helemaal niet meer aan gedacht. In de hoek van de slaapkamer ligt het blauw witte streepje. En er bovenop ligt Moortje opgekruld te knorren.

‘Ja hoor. Het zit in je koffer,’ jukt Sanne.

‘En ik heb ook getankt.’

‘Mooi. Nou wijfie, hou je taai, hè. Tot over een maand of twee. Kus,’ klinkt het tevreden.

Klik. Opgehangen.

‘Dag lieverd,’ zegt Sanne tegen de lege kamer. Hij bedoelt het goed. Ach welja. En over twee maanden is-ie dat hemd allang weer vergeten.

Eenmaal op de bank met een kop koffie, leest Sanne de advertentie nog eens door. ‘Oppas, tevens licht huishoudelijk werk. Twaalf uur in de week. Werktijden in overleg. Informatie: R. Hoogenkamp, Drabo Holding.’

‘Dag meneer, ik pas mijn hele leven al op. Als ik niet geschikt ben, dan is niemand het. Een zesling van een halfjaar? Geen enkel bezwaar,’ oefent Sanne in het luchtledige en ze neemt grinnikend nog een slokje koffie.

Over een uur moet ze bij Drabo Holding zijn. Ruim de tijd om er op haar gemak heen te fietsen.

‘Ik heb een afspraak met de heer Hoogenkamp,’ zegt Sanne tegen de receptioniste, die betrapt haar nagelvijl onder een kladblok schuift.

‘Uw naam?’ Een zorgvuldig opgemaakt gezichtje onder een rode waterval van krullen kijkt haar aan.

‘Sanne Molenaar.’ Sanne kijkt rond in de hal. Grote palmen, veel marmer en een enorme waterpartij met goudvissen sieren de ontvangsthal. De zaken gaan goed, denkt Sanne en ze veegt nerveus een pluisje van de revers van haar mantel.

‘Mevrouw Molenaar, wilt u mij maar volgen? Ik ben de personal assistant van meneer Hoogenkamp. Mijn naam is André Schuit.’

Sanne schiet overeind. Een vriendelijke, gladgeschoren jongeman geeft haar een hand.

‘Mijn tas, o verdraaid, sorry hoor,’ rommelt Sanne. Het ene hengsel van haar tas zit om haar enkel gedraaid.

‘Ik ben ook zo onhandig,’ verontschuldigt ze zich. De jongen grinnikt.

‘Ik ben dol op onhandige mensen. Dan val ik niet zo op,’ zegt hij vriendelijk. Samen lopen ze naar de liften.

‘Wie is Hoogenkamp eigenlijk?’ informeert Sanne.

‘Onze managing director,’ zegt de jongen. ‘Hij is mijn baas en ik ben zijn mannelijke se-